

Arrest

nr. 72 790 van 6 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 9 november 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 10 oktober 2011 tot niet in overweging-name van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat V. VAN DEN STEEN, die loco advocaat M. COTTYN verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende via een op 29 september 2010 gedateerd schrijven een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk gemachtigd te worden.

1.2. De burgemeester van de stad Antwerpen nam op 10 oktober 2011 de beslissing tot niet in overwegingname van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Naam: [A. B. M.]

Voorna(a)m(en): [M.]

[...]

Nationaliteit: Zanzibar (Gb)

[...]

heeft zich op 06/10/2010 bij het gemeentebestuur aangemeld om met toepassing van artikel 9bis, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen.

Uit de controle van 30/07/2011 en 29/07/2011 en 08/07/2011 en 07/07/2011 en 05/07/2011 en 02/07/2011 en 25/11/2010 blijkt echter dat genoemde niet werkelijk op dit adres woont.

Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het beroep ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de “omzendbrief d.d. 21.06.2007”.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Verzoeker kreeg een attest van niet in overwegingname van de stad Antwerpen, bijlage 2 op 10.10.2011. Uit de controle van 30.07.2011 en 29.07.2011 en 08.07.2011 en 07.07.2011 en 05.07.2011 en 02.07.2011 en 25.10.2011 blijkt echter dat genoemde niet werkelijk op dit adres woont.

Verzoeker kan zich met deze beslissing niet akkoord verklaren, reden waarom hij beroep aantekent.

De bestreden beslissing is een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting en wel om volgende redenen.

Op 29.09.2010 diende verzoeker een regularisatieaanvraag in bij de burgemeester van de stad Antwerpen op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoeker was toen woonachtig te 2018 Antwerpen, [...]. Dit blijkt uit de aanvraag. In juni 2011 verhuisde verzoeker naar het volgende adres: 2060 Antwerpen, [...]. Dit blijkt uit het attest van immatriculatie van verzoeker waarover hij toen beschikte in het kader van zijn medische regularisatieaanvraag. Verzoeker zijn naam staat vermeld op de brievenbus en de bel.

Het is de taak van de stad Antwerpen het verblijfsadres van verzoeker te controleren in het kader van zijn regularisatieaanvraag. Deze controles kunnen gebeuren door ambtenaren van de gemeente of door de wijkagenten.

Stad Antwerpen diende na te gaan of verzoeker zich feitelijk op haar grondgebied bevond omdat zij enkel bevoegd zijn voor personen die werkelijk op hun grondgebied verblijven.

In eerste instantie dient benadrukt dat bezwaarlijk zou kunnen ontkend worden dat er twijfel kon bestaan over het feit of verzoeker werkelijk op het grondgebied van Antwerpen verbleef. Dit bleek immers uit het attest van immatriculatie. Verzoeker was gewoon ingeschreven bij de Stad Antwerpen.

In tweede instantie dient benadrukt dat stad Antwerpen conform de omzendbrief van 21.06.2007 binnen de 10 dagen na de aanvraag de woonstcontrole dient uit te voeren.

Stad Antwerpen heeft nagelaten dit te doen binnen de daartoe voorziene termijn.

Dit blijkt duidelijk uit het attest van inontvangstname zelf waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend op 29.09.2010 en een eerste woonstcontrole zou plaatsgevonden hebben op 25.11.2010 (dus duidelijk later dan 10 dagen).

Aldus is de bestreden beslissing een schending van de omzendbrief van 21.06.2007

In derde instantie stelt verzoeker zich vragen bij de woonstcontrole en de manier waarop de stad Antwerpen zijn aanvraag heeft behandeld.

Verzoeker meent dat de stad Antwerpen zijn dossier niet zorgvuldig heeft behandeld minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing en is de bestreden beslissing in strijd met het attest van immatriculatie van verzoeker waaruit blijkt dat mijnheer wel degelijk woonde op het adres te 2060 Antwerpen, [...] sedert juni 2011.

Bezwaarlijk kan gesteld worden dat de beslissing van de stad Antwerpen afdoende is gemotiveerd (gelet op het voorgaande), zorgvuldig en redelijk werd genomen.

Bovendien werd geen rekening gehouden met het feit dat op verzoeker zijn oranje kaart wel degelijk als adres vermeld staat 2060 Antwerpen, [...]. Dat uit dit document duidelijk blijkt dat er een adreswijziging is gebeurd [...]. Dat vooraleer dergelijke adreswijziging kan gebeuren eveneens woonstcontrole dient te gebeuren door een wijkagent. Dat de adreswijziging van verzoeker in juni 2011 op zijn attest van immatriculatie werd geregistreerd en dat net in diezelfde periode (juli 2011) de stad Antwerpen ook adrescontroles zou hebben gedaan en dan niet zou blijken dat verzoeker woonachtig is op dit adres. Een en ander is toch wel zeer bizar?!

Bovendien stelt de beslissing dat er controles zijn geweest doch zij laat na te motiveren:

- door wie deze werden uitgevoerd, wanneer en [...] hoe laat?*
- de identiteitsgegevens van de persoon die de vaststellingen heeft gedaan (betref dit een wijkagent of ambtenaar van de gemeente?)*
- welke vaststellingen werden er gedaan (werd er aangebeeld? Navraag gedaan bij bureaus? Een rapport achtergelaten dat cliënt zich diende te melden indien hij niet thuis was? Kon worden vastgesteld dat cliënt zijn naam op de brievenbus en bel stond?, enz...)*

Bovendien is de informatie waarvan melding wordt gemaakt in het attest van niet in overwegingname in strijd met verzoeker zijn gegevens op zijn attest van immatriculatie.

Verzoeker stelt zich dan ook vragen bij de wijze waarop zijn dossier werd behandeld en de manier waarop het attest van niet in overwegingname werd opgesteld.

Dat de beslissing "kennelijk onredelijk" is omdat pas na 2 maanden een woonstcontrole heeft plaatsgevonden bij verzoeker en uit het attest van immatriculatie van verzoeker blijkt dat hij sedert juni 2011 woonachtig is te 2060 Antwerpen, [...].

Dat minstens de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is op dit vlak.

Dat de beslissing gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en de formele minstens de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

Het is duidelijk dat de beslissing een louter abstracte en vormelijke stijlformule is zonder toe te passen op het dossier van verzoeker zelf.

Bezwaarlijk kan gesteld worden dat de motivering: Uit de controle van 30.07.2011 en 29.07.2011 en 08.07.2011 en 07.07.2011 en 05.07.2011 en 02.07.2011 en 25.10.2011 blijkt echter dat genoemde niet werkelijk op dit adres woont "afdoende is!

Zeker en vast gelet op de gevolgen die huidige beslissing voor verzoeker heeft. Zijn aanvraag wordt ten gronde nooit behandeld.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat men bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden, minstens de materiële motiveringsverplichting geschonden is.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001) .

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien men de woonstcontrole van verzoeker niet correct heeft beoordeeld, minstens hier niet voldoende informatie over is terug te vinden in de bestreden beslissing zodat op basis hiervan onredelijk tot hun besluit zijn gekomen.

De beslissing dient dat ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

3.2. Verweerder repliceert in zijn nota als volgt:

"Eerste onderdeel: schending van de wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

Verwerende partij heeft de eer het volgende op te werpen.

Verzoekende partij voert eerst aan dat de bestreden beslissing behept is met een gebrek aan formele motiveringsplicht.

[...]

Verwerende partij meent dat zij meer dan voldoende de beweegredenen voor de beslissing kent: "uit de controle van 30/07/2011 en 29/07/2011 en 08/07/2011 en 07/07/2011 en 05/07/2011 en 02/07/2011 en 25/11/2010 blijkt echter dat genoemde niet werkelijk op dit adres woont. Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging genomen worden."

Verzoekende partij levert niet enkel inhoudelijke kritiek op de in de beslissing vervatte motivering, doch slaagt er ook in de motieven weer te geven en geeft daarbij blijk kennis te hebben van de motieven.

Verwerende partij is dan ook van oordeel dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek.

Verwerende partij is verder van oordeel dat het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het verzoekende partij onmogelijk maakt na te gaan of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat hij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De beslissing werd naar behoren gemotiveerd en stelt verzoekende partij perfect in staat na te gaan op basis van welke juridische en feitelijke overwegingen zij genomen werd.

Verzoekende partij roept ook een schending van de materiële motiveringsplicht in.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht immers enkel bevoegd na te gaan of de overheid in kwestie bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verwerende partij meent dat ook aan de materiële motiveringsplicht is voldaan: de feitelijke gegevens waren juist: uit het administratief dossier blijkt dat er door de lokale politie van Antwerpen zeven woonstonderzoeken werden uitgevoerd:

- Op 25/11/2010 op het adres te 2018 Antwerpen, [...]

- En vervolgens op 2, 5, 7, 8, 29 en 30 juli 2011 te 2060 Antwerpen, [...].

Er kan geen enkele twijfel over bestaan dat dit adres correct is : de raadsman van verzoekende partij bevestigt immers zelfs per email dd. 14/09/2011 dat dit het adres is waar verzoekende partij z[ou] verblijven.

Verzoekende partij kon evenwel niet worden aangetroffen op voornoemde adressen.

Verwerende partij verwijst overigens ook naar het feit dat verzoekende partij vanaf 31/08/2010 ambts-halve werd afgeschreven.

Deze feitelijke gegevens werden correct beoordeeld en verwerende partij kwam geenszins in onredelijkheid tot haar besluit.

De beslissing verschaft aan verwerende partij perfect het inzicht dat verzoekende partij niet werkelijk op dit adres woont en de regularisatieaanvraag zodoende niet in overweging kan genomen worden.

De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijk afdoende en pertinente motieven.

De materiële motiveringsplicht is dan ook niet geschonden.

Het middel is ongegrond.

Tweede onderdeel : Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verwerende partij heeft de eer het volgende op te werpen:

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan verwerende partij de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Verwerende partij verwijst naar hetgeen supra werd uiteengezet: in casu kan onmogelijk betwist worden dat zij haar beslissing op zorgvuldige wijze heeft voorbereid en gestoeld heeft op een correcte feitenvinding: tot zeven maal toe bleek verzoeker niet aanwezig op het opgegeven adres.

Door de gedetailleerde informatie omtrent de uitgevoerde woonstcontroles niet in de bestreden beslissing te vermelden heeft verwerende partij geenszins de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het middel is ongegrond.

Derde onderdeel : Schending van het redelijkheidsbeginsel, en de Omzendbrief van 21.06.2007

Verwerende partij heeft de eer het volgende op te werpen.

Een verblijfsmachtiging, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan slechts worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de aanvrager verblijft. Indien een burgemeester bijgevolg vaststelt dat een aanvrager niet op het grondgebied van zijn gemeente of stad verblijft, is de aanvraag niet rechtsgeldig ingediend en dient hij de aanvrager hiervan in kennis te stellen.

[...]

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Geenszins diende verwerende partij in casu nog verdere bewijselementen te vergaren, zij ging reeds op zeer uitgebreide wijze over tot woonstcontrole - tot zevenmaal toe en met inbegrip van een buurtonderzoek - en kon bijgevolg in alle redelijkheid besluiten dat verzoeker niet op het opgegeven adres verbleef - en dat de aanvraag bijgevolg niet in overweging kon worden genomen.

Wat betreft het argument van verzoekende partij als zou verwerende partij - conform de omzendbrief dd. 21/06/2007 - binnen de 10 dagen na de aanvraag de woonstcontrole dienen uit te voeren, wenst verwerende partij het volgende op te merken.

In de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 worden de precieze bevoegdheden van de minister en zijn gemachtigde en van de burgemeester en zijn gemachtigde toegelicht met betrekking tot de behandeling van een, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediende, aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden. Wat betreft de rol van de burgemeester of zijn gemachtigde wordt het volgende gesteld:

"(...)

Binnen de tien dagen na het indienen van de aanvraag dient de burgemeester of zijn gemachtigde de feitelijke verblijfplaats van de betrokkene te controleren.

Indien blijkt dat de aanvrager niet in de gemeente verblijft, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging (...). Dit betekent dat de aanvraag niet naar de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gestuurd. De gemeente bezorgt de Dienst Vreemdelingenzaken een kopie van deze beslissing. De aanvrager wordt ervan verwittigd dat hij zijn aanvraag moet indienen bij de burgemeester van de gemeente waar hij werkelijk verblijft.

(...)"

Verzoekende partij voert aan dat verwerende partij de woonstcontrole meer dan tien dagen na het indienen van de aanvraag uitvoerde.

De termijn van tien dagen die voorzien is in de omzendbrief van 21 juni 2007 vermeldt echter geen sanctie en kan niet beschouwd worden als een vervaltermijn. De overschrijding van deze termijn brengt geen negatieve gevolgen mee voor verzoekende partij en verzoekende partij toont evenmin aan welk nadeel hij hierdoor zou ondervonden hebben. Bovendien is het gelet op de toename aan regularisatieaanvragen onder de nieuwe instructie niet haalbaar om deze op zo'n korte termijn te verwerken én woonstcontroles uit te voeren.

Gelet op het voorgaande is verwerende partij allerminst op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit gekomen: zij heeft slechts de vigerende wetgeving toegepast en dienvolgens een beslissing tot niet-inoverwegingneming getroffen gelet op het feit dat verzoeker niet op het opgegeven adres verbleef. Men kan zich in casu niet tevergeefs afvragen hoe verwerende partij in dit dossier, met alle gekende elementen, tot haar beslissing kwam, er is zelfs geen sprake van een discretionaire bevoegdheid dienaangaande: wanneer blijkt dat de verzoekende partij niet in de gemeente verblijft moet verwerende partij een beslissing tot niet-inoverweging nemen.

Verzoekende partij maakt het geenszins aannemelijk dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden."

3.3.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft

genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief is aangegeven op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers – met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – toegelicht dat de door verzoeker ingediende aanvraag om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden niet in overweging kan worden genomen, omdat niet blijkt dat verzoeker werkelijk in Antwerpen verblijft. Hierbij wordt verwezen naar de verschillende woonstcontroles die, naar aanleiding van de aanvraag van verzoeker, hebben plaatsgevonden. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de betrokken motivering een “*louter abstracte en vormelijke stijlfomule*” betreft. Bovendien dient te worden benadrukt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd zou zijn met algemene overwegingen of een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). In zoverre verzoeker verder stelt dat niet wordt gemotiveerd door wie de controles werden uitgevoerd en uit de motivering ook niet blijkt wanneer en op welke tijdstippen welke vaststellingen werden gedaan, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven op welke data controles met betrekking tot zijn aanwezigheid werden uitgevoerd en dat tevens wordt besloten dat uit deze controles niet blijkt dat verzoeker effectief op een adres te Antwerpen verblijft. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Er dient verder te worden opgemerkt dat de formele motiveringsplicht niet inhoudt dat de motieven van de motieven worden toegelicht en niet impliceert dat indien een bestuur bepaalde gegevens heeft verzameld ter onderbouwing van een bestuurlijke beslissing, dit bestuur steeds moet uiteenzetten wat de precieze identiteit is van de ambtenaar die inlichtingen heeft vergaard of vaststellingen heeft gedaan, op welk uren bepaalde controles werden verricht en welke initiatieven de betrokken ambtenaar al dan niet nam. Het gegeven dat deze inlichtingen niet in de bestreden beslissing worden vermeld verhindert verzoeker immers niet om kennis te nemen van het determinerende motief dat aan de basis ligt van de bestreden beslissing en om eventueel de correctheid ervan te betwisten.

Een schending van enige bepaling van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3.2. In de mate dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist en stelt dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Het is niet betwist dat verzoeker via een 29 september 2010 gedateerd schrijven een aanvraag om tot verblijf in het Rijk gemachtigd te worden overmaakte aan de burgemeester van de stad Antwerpen. Aangezien een dergelijke aanvraag, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, enkel kan gebeuren bij de burgemeester van de plaats waar de aanvrager verblijft is het evident dat – teneinde na te gaan of de aanvraag rechtsgeldig werd ingediend – moet worden geverifieerd of de aanvrager daadwerkelijk woont op het grondgebied van de stad of gemeente waar hij stelt te verblijven.

Uit de stukken van het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden aangaf te verblijven op een adres te 2018 Antwerpen. Op 25 november 2010 werd vastgesteld dat verzoeker niet meer op voormeld adres woonde en werd opgemerkt dat verzoeker reeds sedert 31 augustus 2010 ambtelijk was geschrapt. Daar verzoeker, in het kader van een andere procedure, een adres te 2060 Antwerpen opgaf heeft verweerder op 22 juni 2011 aan de politiediensten gevraagd om ook een controle te verrichten op dit adres, zijnde het adres dat verzoeker ook thans opgeeft als zijn verblijfsadres. Er vonden controles plaats op 2 juli 2011 om 15u00, op 5 juli 2011 om 11u45, op 7 juli 2011 om 12u15, op 8 juli 2011 om 10u20, op 29 juli 2011 om 9u15 en om 30 juli 2011 om 7u30. De politie-inspecteur belast met deze controles stelde vast dat verzoeker zijn hoofdverblijfplaats niet had op het opgegeven adres en dat er geen naam op de bel of brievenbus was aangebracht. Ook een buuronderzoek, waarbij een bevraging gebeurde van de burelen, liet niet toe vast te stellen dat verzoeker zou verblijven op het adres waar hij voorhoudt te wonen. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat een ambtenaar van de stad Antwerpen op 13 september 2011 de advocaat van verzoeker contacteerde om het adres van verzoeker op te vragen. Deze laatste gaf opnieuw het adres te 2060 Antwerpen op waar verzoeker niet kon worden aangetroffen.

Gelet op voormelde gegevens kan niet worden geconcludeerd dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit kwam dat verzoeker niet werkelijk verblijft op het adres te 2060 Antwerpen waar hij voorhoudt te wonen. Er dient immers te worden benadrukt dat verschillende woonstcontroles hebben

plaatsgevonden, zowel op weekdagen als op zaterdagen – en dit op verschillende tijdstippen – en dat tevens werd overgegaan tot een buurtonderzoek. Verzoeker kan ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat het feit dat het adres te 2060 Antwerpen vermeld werd op zijn attest van immatriculatie, dat hem werd afgegeven in het kader van een andere procedure, hoe dan ook aantoonde dat hij wel degelijk op dit adres woont. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt namelijk niet dat deze vermelding gebeurde nadat een woonstcontrole door een wijkagent plaatsvond en was vastgesteld dat verzoeker effectief op dit adres verbleef. Er moet voorts worden toegelicht dat, zelfs indien verzoeker in het verleden op voormeld adres zou verbleven hebben, verweerder – nadat verzoeker een aanvraag om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden indiende – vermocht na te gaan of de vermelding op het attest van immatriculatie nog steeds de werkelijke situatie weergaf. Zoals reeds gesteld bleek dit niet het geval te zijn. Verzoekers stelling dat zijn naam vermeld staat op de brievenbus en de bel vindt verder geen steun in het politieverlag van 30 juli 2011 zoals terug te vinden in het administratief dossier.

Ter terechtzitting stelt de raadsvrouw van verzoeker dat uit een schrijven van het centrum algemeen welzijnswerk De Terp vzw blijkt dat verzoeker wel degelijk op het adres te 2060 Antwerpen verblijft. Verweerder stelt kennis te hebben van dit schrijven en zich niet te verzetten tegen de neerlegging ervan. In voormeld schrijven wordt de situatie van verzoeker beschreven en wordt aangegeven dat de aanwezigheid van verzoeker op het adres te 2060 Antwerpen in juni 2011 werd vastgesteld door een personeelslid van het OCMW, dat er die maand een internetaansluiting werd voorzien en dat de huur betaald wordt. Deze gegevens laten op zich evenwel niet toe vast te stellen dat verweerder ten onrechte zou geoordeeld hebben dat verzoeker niet effectief op het adres woont. Er blijkt ook niet dat de opsteller van de brief de aanwezigheid van verzoeker op het adres te 2060 Antwerpen zelf heeft vastgesteld en de bewering dat “*allerlei organisaties*” de aanwezigheid van verzoeker kunnen bevestigen wordt niet ondersteund door enig stuk van deze organisaties.

Verzoeker betoogt daarnaast dat de bestreden beslissing in strijd is met de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, waarin wordt bepaald dat de burgemeester of zijn gemachtigde binnen de tien dagen na het indienen van de aanvraag de feitelijke verblijfplaats dient te controleren. De Raad wijst er evenwel op dat omzendbrieven geen dwingende regels kunnen toevoegen aan de wet en dat de in omzendbrieven vervatte onderrichtingen op zich niet juridisch afdwingbaar zijn (RvS 13 februari 2002, nr. 103.532; RvS 3 maart 2003, nr. 116.627). De overschrijding van voormelde in de omzendbrief vastgelegde termijn kan dan ook niet leiden tot de vaststelling dat de bestreden beslissing onwettig is. Het gegeven dat “*pas na 2 maanden een woonstcontrole heeft plaatsgevonden*” laat verder ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing als kennelijk onredelijk dient te worden beschouwd. Verzoeker toont trouwens niet aan dat wanneer de adrescontrole op het door hem in zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden aangegeven adres te 2018 Antwerpen sneller zou zijn doorgevoerd zijn aanwezigheid wel zou zijn vastgesteld. In dit verband moet worden herhaald dat uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds sedert 31 augustus 2010 ambtshalve afgeschreven was en dus officieel werd vastgesteld dat hij niet verbleef op het adres dat hij opgaf in zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

3.3.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenfinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt dan ook niet.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK